

NEVOLIČI VOLÍ ZMĚNU

Dočkali jsme se. Kabinet Petra Nečase skutečně padl. Předčasné volby se blíží nesmlouvavým tempem. Nenáviděná vláda s minimální podporou nakonec nezkolabovala z důvodu opozičních tlaků ani několika masivních demonstrací iniciativy „Stop vládě“, skončila kvůli svým chronickým korupčním aférám a příliš čitelnému klientelismu.

Levice nyní mobilizuje síly, aby vše nedopadlo jako po volbách v roce 2010. Anarchisté přesto neslevují ze svých principů a vyzývají k bojkotu voleb. Na následujících řádcích bychom se chtěli pokusit vysvětlit, proč pokládáme účast na volebním opojení za kontraproduktivní. Ať už z hlediska úsilí za lepší životní podmínky tady a teď nebo z hlediska boje za kompletní společenskou změnu a budování nového světa, ve kterém nebude místa pro nespravedlivou distribuci produktů, vykořisťování lidské práce ani nesvobodné rozhodovací procesy.

PROČ TO VŠECHNO VZNIKLO

Dříve, než se vrhneme na kritiku změny skrze „parlamentní cestu“ v realitě dnešního globálního kapitalismu, rádi bychom se na chvíli vrátili ke kořenům vzniku národního státu a jeho instituce – parlamentu, do něhož se někteří chystají volit. Mnoho lidí si v důsledku konzervativní lobby „za štíhlý efektivní stát“ začalo myslet, že nám stát slouží jako jakýsi ručitel sociálních jistot. Jeho historická úloha je však opačná.

Stát je politickým vyjádřením ekonomické struktury společnosti. Ústředním pilířem této struktury je ochrana soukromého vlastnictví výrobních prostředků, zdrojů, půdy... a jeho kontinuálního a neomezeného rozšiřování. Jinými slovy, základní funkcí státu je chránit majetek bohatých a jeho nepřetržitě hromadění. Zvláště v kapitalismu, který není založen na přímém útlačku skrze násilí, ale na útlačku skrze odírání prostředků k životu, je tato role státu stěžejní.

Pokud bychom přestali předstírat, že stát může chránit zájmy pracujících a dalších neprivilegovaných, nesnažili bychom se ho reformovat a raději ho odstranili. Samozřejmě by to znamenalo ztrátu sociálních výdobytků, jako je např. minimální mzda, placená dovolená nebo nemocenská. Na druhou stranu by to ale znamenalo ztrátu kontroly mocných nad výrobními prostředky, kterou jim zajišťuje stát prostřednictvím svých institucí a represivních složek (zvláště ostudné pro nás je, že jsou i tyto složky placeny z naší práce).

Stát ani z dlouhodobého hlediska reformovat nelze, samotná jeho podstata je špatná. S nástupem globální krize a úsporné agendy nestačíme zírat, která jsou ze dne na den seškrtávána práva a výdobytky, jejichž prosazení si vyžádalo dlouholeté boje a spoustu zmařených životů. Ti, co určují směr světové politiky a ekonomiky, si díky neomezeným možnostem hromadění majetku nakupili takový vliv a moc, že své politické a ekonomické uspořádání dokážou udržet i v době krize, kdy se jednoznačně ukazuje, že je nejenom nespravedlivé, ale taky dlouhodobě nefunkční. Jakmile odborová a sociální hnutí poleví v kladení požadavků, přichází hned protiúder a sociální výdobytky padají jak domečky z karet.

Ještě je čas současné vztahy změnit. Stále totiž platí, že „oni“ potřebují nás, kdežto „my“ nepotřebujeme je. Někdo by mohl namítnout, že politické a ekonomické elity dokážou udržet svá privilegia i bez státu a policie, např. za pomoci soukromých armád. Bez všeobecného souhlasu s právním řádem, který ze své podstaty diskriminuje neprivilegované, si však už nedokážou udržet dostatečně početnou a dostatečně loajální pracovní sílu. S rozvojem plně

Editorial

Ve dnech 25. a 26. října se budou konat předčasné volby do Poslanecké sněmovny. Politické strany závodí v tom, jak zaujmout voliče, aby jim dali hlas. O skutečném obsahu jejich politiky (tzn. komu je ku prospěchu) se od nich ale nic nedovíme. Parlamentní demokracie se také někdy nazývá demokracií buržoazní, kteréžto označení má mnohem větší vypovídací hodnotu. Není těžké se dovtípit, že volby jsou jen nutný rituál a obyčejní lidé o ničem nerozhodují.

Jako anarchisté se snažíme dlouhodobě na podstatu tohoto důmyslného podvodu upozornovat a neúčastnit se ho. Na často kladenou otázku „A co tím změníte?“, odpovídáme, že pouhým volebním absentérstvím nic. To nám pouze poskytuje možnost osobně se nepodílet na legitimizaci systému, který je založen na sociální nespravedlnosti a mocenské dominanci.

Naše představa změny leží mimo poslanecká křesla „vyvolených“. Leží dole mezi neprivilegovanými lidmi. Nevolit v dnešní době je postoj, který má zejména demonstrativní charakter. Při existenci masového, zdola organizovaného hnutí by však mohl mít zcela jiný rozměr – revoluční.

Nechceme nikomu říkat, zda má volit či nikoli. Chápeme, že někdo hlasuje pro menší zlo. Naše volba to ale není, my nechceme volit zlo. Dali bychom tím jen zapravdu dogmatu neoliberalů, že alternativy neexistují. Naše alternativa svobodného a samosprávného světa ale existuje – v našich srdcích a v kolektivních projektech, které realizujeme na anarchistických principech.

PROČ NEVOLIT?

Už jsou tu opět volby do poslanecké sněmovny. A člověku je dávana falešná naděje, že může o něčem rozhodnout, něco změnit. Ale je tomu opravdu tak? Nebo platí staré anarchistické heslo „Kdyby mohly volby něco změnit, už dávno by je zakázali“?

Demokracie znamená ve svém nezákladnějším smyslu „vládu lidu“ (ve druhém pádě). Parlamentní demokracie znamená také „vládu lidu“, ale v pádě třetím. Tedy nikoliv, že vládne a rozhoduje lid, ale že je vládnuto lidu. Ohánějí-li se politici demokracií, vždy mají na mysli tu druhou variantu – tu, kdy oni neslouží lidem, ale lid jim.

Navíc skutečná demokracie je neslučitelná s kapitalismem. Nebo se snad dá mluvit o tom, že lidé mají rozhodovací pravomoci v systému, jehož nejdůležitější složka – hospodářství – je ovládána menšinou vlastníků a řízena menšinou managerů? Vždyť právě tito lidé rozhodují o osudech ostatních bez toho, aniž by se jich ptali na jejich názor. To oni rozhodují o životní úrovni sebe samých a těch, kdož pro ně pracují. Komu myslíte, že přejí? Sobě, nebo řadovým pracujícím? To oni rozhodují, že se bude propouštět a přesouvat výroba do zemí s levnější pracovní silou a horšími pracovními podmínkami. Ptá se přitom někdo na názor toho údajně „svrchovaného lidu“?

A jak fungují poslanci, jimž bychom měli dát své hlasy? Sami sobě odhlasují různé výhody, cestují skoro zadarmo, požívají imunity, do „práce“ chodí, jak se jim to zrovna hodí. Mezi lidmi se ukazují zpravidla jen před volbami, aby si získali jejich přízeň. Naslibují pár věcí, o svých skutečných plánech raději pomlčí. Po zbytek volebního období je obyčejný člověk nezajímá. Hlavně že se postarají o koryta pro sebe a své známé. Zájmy lidí jim jsou ukradené, místo toho naslouchají zástupům lobbistů, kteří hájí především zájmy průmyslových koncernů a finančních kruhů. A když už je poslanec jednou zvolen, může dělat cokoliv beze strachu, že ho jeho voliči odvolají. Tato možnost lidem prostě umožněna nebyla. Korupce na půdě parlamentu je nazývána „politickou dohodou“.

Dějiny nám jasně ukazují, že moc korumpuje. To platí nevyhnutelně i pro parlamentní demokracii. I kdyby šel někdo se sebelepšími úmysly do boje o moc a získal ji, dopadne stejně jako všichni podobní před ním. Moc ho změní a jeho původní zásady budou ty tam. Nebo znáte nějaký případ, kdy tomu bylo jinak? Navíc ve volbách jde především o peníze. Kdo je nemá, je bez šance. Lidé totiž nevybírají ze svého středu někoho, koho znají. Tak jak to již v konzumním kapitalismu chodí, úspěšný je ten, kdo má nejlepší reklamu, a ta něco stojí. A nelze se tedy divit, že zvolený poslanec hájí především zájmy těch, kteří

automatizovaných linek ale můžeme v brzké budoucnosti zjistit, že pracující masy lze nahradit skupinou specializovaných techniků.

SLEPÁ ULICE EMANCIPACE

„Volby jsou fraška. Demokracie je past! Základna pyramidy národa – neprivilegovaní – jsou totiž ovládnuti úzkou skupinou nejbohatších,“ psali jsme v šestém čísle anarchistického zpravodaje *Zdola* na téma „národ“. Za tímto tvrzením si jistě anarchisté a anarchistky budou stát i dnes, před blížícími se předčasnými volbami. Pro vysvětlení tohoto postoje nahlédněme opět do historie parlamentarismu a volebního guláše. V raném kapitalismu bylo volební právo omezeno. Do parlamentu mohla volit pouze třída majetných. Chudí byli jednoduše vyřazeni z rozhodovacího procesu a nemohli mluvit do toho, co vládá dělá. Takové uspořádání bylo pochopitelně nenáviděno majoritou, která mu byla podřízena. „*Klasický liberální režim byl řízen despotickou mocí, bez všeobecné legitimacy a naprosto bez odpovědnosti vůči masové populaci. Lidé tedy začali volat po všeobecném volebním právu,*“ píše se tamtéž.

Česká konzervativní elita, jež na nás hledí dolů z kupy hnoje, kterou si pod sebe nakydala, by jistě chtěla staré dobré časy zpět a občas se jí po nich upřímně zasteskne: „...volební právo (bych) omezil jen na ty lidi, kteří platí daně, respektive neodmítají pracovat a podílet se na společenském systému. Obdobný systém by měl fungovat i v případě důchodců – volebním právem by disponovali ti, kteří se po většinu svého života podíleli na tvorbě domácího produktu,“¹⁾ napsal na stránky Věcí veřejných Tomáš Jarolým – bývalý Bártův „nový dravec“, šéf pomlouvačného plátku a pravoslavny jáhen v jedné osobě. Stejného názoru je i Klausův pohůnek a předseda Svobodných Petr Mach: „*Kdo státu nic nedává, nemá mít právo o něm rozhodovat.*“²⁾ Dalším propagátorem omezení volebního práva pouze na bohaté je např. marketingový samuraj a profesionální manipulátor Ivo Toman.

Vraťme se ale k historii. Již před rozšířením volebního práva anarchisté varovali před slepou uličkou lidské emancipace: „*Všeobecné volební právo samo o sobě, zavedené ve společnosti, která je založena na ekonomické a sociální nerovnosti, nebude pro lid ničím jiným než podvodem a pastí.*“ [Bakunin: *Bakunin on Anarchism*, str. 224] A skutečně. Po jeho zavedení majetná elita kontrolu nad státem neztratila. Naopak „povolením šroubů“ upevnila svou moc pod rouškou „spravedlnosti, svobody a demokracie“. I údajně „demokratické“ kapitalistické státy ve skutečnosti zůstaly tzv. diktaturami propertariátu, respektive diktaturami majetných.³⁾

Znovu tedy zopakujeme: můžeme se donekonečna uklidňovat, že zvolením např. sociální demokracie, zelených nebo pirátů zabráníme dalším útokům na peněženky neprivilegovaných apod. Buďme si však jisti, že jakmile například zapíská některá z klíčových ratingových agentur (Moody's, Standard & Poor's, Fitch Ratings), půjde veškerý levicový program do prdele.

I MENŠÍ ZLO JE STÁLE ZLO.

LOUTKY NADNÁRODNÍHO KAPITÁLU

Voliči se již několikrát v historii mohli přesvědčit, že pomyslné menší zlo, kterému se rozhodli svěřit svůj hlas, se po volbách může projevit jako velký problém. Asi nemá cenu věnovat příliš pozornosti „novým“ stranám, které se dostaly ke kormidlům po volbách v květnu 2010. TOP 09 se od začátku profilovala jako konzervativní s úmyslem zavádět neoliberalní reformy. Zato Věci veřejné o sobě tvrdily, že jsou stranou „pravého středu s důrazem na přímou demokracii“. Na tuto vějičku skočilo mnoho voličů, i když samotný program již před volbami naznačoval, že se jedná o stranu politicky zařaditelnou někde mezi TOP 09 a DSSS, navíc se silnou „podnikatelskou“ lobby v zádech.^{4, 5)}

Zajímavějším příkladem pro beznadějně naivní voliče bude spíše počínání německých Die Grünen (od roku 1993 ofic. Bündnis 90/Die Grünen). Tato strana vznikla na sklonku sedmdesátých let v prostředí tehdy silného a radikálního ekologického a sociálního hnutí. Nostalgik by prohlásil, že se zrodila na barikádách. Její počínání ve vládě však s historií zelených příliš nesouznělo.

Koalice zelených a sociálních demokratů s kancléřem Gerhardem Schröderem v čele vládla Německu od roku 1998 až do 2005. Socdemáci se spolu se zelenými horlivě pustili do reformy sociální sféry a hlavně zákoníku práce. Reformy, které vešly do povědomí jako „Agenda 2010“, byly zaváděny jak jinak než v zájmu „ekonomického růstu a redukce nezaměstnanosti“.⁶⁾ Obsahovaly tak drastické škrtky ve zdravotnictví, v důchodovém systému a v systému podpory v nezaměstnanosti, že by se za ně nemuseli stydět ani vzývači Reagana nebo Thatcherové.

Opatření samozřejmě nebyla výmyslem německých socdemáků ani zelených. Jednalo se o objednávku nadnárodního kapitálu skrze tzv. „Lisabonskou strategii“.⁷⁾ Část této „Agendy 2010“, zaměřené na pracovní právo, vešla do povědomí jako tzv. Hartz koncept,⁸⁾ po svém otci, bývalém šéfovi lidských zdrojů ve Volkswagenu Peterovi Hartzovi. Na druhou stranu budeme těžko Die Grünen odpírat některé úspěchy a prosazení proenvironmentálních zákonů do německé legislativy. Z povědomí veřejnosti však nikdy nezmizí fakt, že jejich vláda pomohla prosadit největší zásah do sociálního práva od druhé světové války – na úkor pracujících, ve prospěch nadnárodního byznysu. Nutno dodat, že šlo o éru růstu, takže tlaky na politiku jednotlivých států byly mnohem menší než dnes.

Na tomto příkladu jsme chtěli ukázat, že je úplně jedno, zda vládne pravice nebo levice. Smířme se s tím, že moc není podmíněna hlasováním ve volbách, ale nakupeným kapitálem. Naše životní úroveň závisí více na náladách investorů než na složení parlamentu. Pokud by se přece jenom podařilo zvolit vládu, jež by jednala ve prospěch lidu a ne ve svůj vlastní prospěch a prospěch kapitálu, což pokládáme za velmi naivní přání, ztratila by tato vláda důvěru investorů. Ti by jednoduše přesunuli svůj kapitál do jiné země a způsobili by „hromadné propouštění, pokles poptávky a ekonomickou recesi“.⁹⁾

KULTURA ODPORU

Jak tedy bránit a prosazovat svá práva? Nejúčinnějším způsobem zůstává sebeorganizace. Když mluvíme o sebeorganizaci, máme na mysli spolčování s lidmi na základě stejných zájmů a problémů. Spolčování mimo oficiální státní struktury, jehož hlavním rysem je rovnost podmíněná svobodnými rozhodovacími procesy. Spolčování bez šéfa, vůdce nebo předsedy. Protože jakmile má takový kolektiv vedení (s většími pravomocemi, než má členská základna), stává se korumpovatelným a uchyluje se k dialogu a ústupkům vůči představitelům státu nebo kapitálu.

Z výše napsaného vyplývá, že cesta ke svobodě nejenže nemůže vést skrze parlament, ale např. ani skrze struktury oficiálních odborů. Zvláště v posledních letech, kdy bylo nejhůř, předvedlo vedení Českomoravské komory odborových svazů, že mu nejde o zlepšení podmínek pracujících tady a teď, ale o udušení hněvu do ovladatelných mezí a přípravu živné půdy pro nástup sociální demokracie k moci, třebaže velmi omezené, jak již bylo zmíněno. Léta se také ukazuje, že vedení ČMKOS nebere své pozice jako službu pracujícím, ale jako přestupní stanici do vysoké politiky.

Pokud by tedy bylo hnutí pracujících / nezaměstnaných / studentů / matek / důchodců / hendikepovaných / atp. bez hierarchie a odráželo skutečné požadavky „členské základny“, mohlo by dosáhnout mnohého. Stát ani korporace (podřízení pravidlům trhu) zdaleka nejsou vůči kolektivnímu tlaku imunní. Pomocí přímé akce neprivilegovaných se můžeme bránit jevům deregulovaného kapitalismu velmi účinně. Nesmíme však zůstat v defenzivě, ale klást si takové požadavky, které nás osvobodí z područí kapitálu jednou pro vždy!

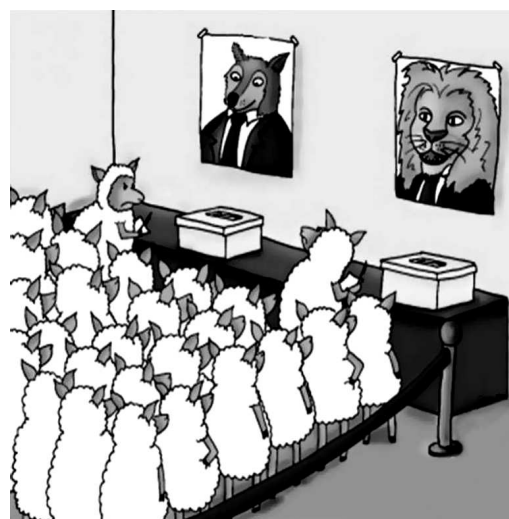
Zdroje:

- 1) iDnes: Ať volí jen ti, kteří neodmítají pracovat, navrhuje místopředseda VV
- 2) Parlamentní Listy: To je nápad – Jen bereš dávky a neplatíš daně, nepůjdeš k volbám
- 3) Zdola 6/2012 „národ“: Kdo a jak řídí národ
- 4) Deník Referendum: Věci veřejné – technokratický program, podnikatelé v zádech
- 5) Deník Referendum: Pravicový populismus Věcí veřejných
- 6) WikipediaORG: Agenda 2010
- 7) WikipediaORG: Lisbon Strategy
- 8) WikipediaORG: Hartz concept
- 9) Zdola 6/2012 „národ“: Kdo a jak řídí národ

mu poskytli prostředky ke zvolení, na úkor těch, kteří ho volili.

Volby nám nenabízejí žádnou alternativu. Je to, jako bychom si „svobodně“ vybírali mezi Coca Colou a Pepsi Colou, hamburgerem a hot dogem. Všechny strany nabízejí zachování stávajícího „pořádku“, tedy kapitalistického systému. Liší se jen v detailech. ODS hájí tradičně zájmy nejvyšších příjmových skupin, stejně tak činí před minulými volbami vzniklá konzervativní TOP 09. ČSSD natírá kapitalismus na růžovo, ale její představitelé jsou s ekonomickými elitami spojeni stejně jako v jiných stranách. Lidovci jsou tradičně připraveni vládnout s kýmkoliv a pragmaticky se navrátit ke korýtkům. Zelení se již jednou zdiskreditovali jako jen o něco ekologičtější satelit ODS. Zklamali naději těch, co jim v předminulých volbách dali hlas, že by se jejich příchodem mohlo něco změnit. A tak potvrdili tvrzení anarchistů, že se budou chovat stejně jako ostatní politici. KSČM je svou podstatou umírněná sociálně demokratická strana s podporou nostalgiků po minulém režimu. A co ti, kteří teprve čekají na svou příležitost? Miliardář Babiš skupuje, co se dá, tak proč by si své postavení nepojistil přímo v politice? Na rasistickou strunu hraje Dělnická strana, reakční fašistická partaj s členskou základnou, kterou tvoří mimo jiné aktivní neonacisté. S podobnou politikou, avšak s mediálně přijatelnější image, přicházejí „spasitelé“ Bobošíková a Okamura. Pro člověka cenícího si svobody a požadujícího sociální spravedlnost tedy žádná alternativa.

Volby neznamenají pro většinu lidí, že si mohou vybrat budoucnost dle vlastních představ, důstojnější život a rozšíření svobod. Stávají se volbou menšího zla. Je však velmi těžké určit, které z nabízených zel je menší. Anarchisté a anarchistky tradičně k volbám nepůjdou. Jejich cílem nejsou žádná menší zla, ale aby si lidé o svých záležitostech rozhodovali sami; aby veškerá rozhodnutí vycházela zdola; aby případní delegáti zvolení pro vykonávání určité funkce byli kdykoliv při porušení či překročení daného mandátu odvolatelní; aby i v hospodářské sféře rozhodovali ti, kdož pracují, ne ti, kdo na ně dohlížejí. Proti parlamentní demokracii a kapitalismu stavíme skutečnou vládu lidí. Nikoliv však vládu ve smyslu ovládání jedněch druhými, ale „vládu“ ve smyslu možnosti mít vlastní životy ve svých rukou – možnosti přímo se podílet na správě záležitostí, které se nás bezprostředně týkají.

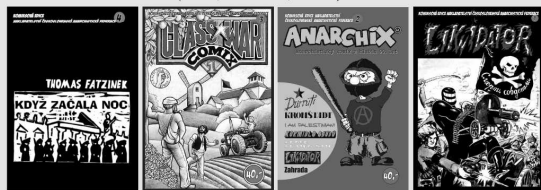
NAKLADATELSTVÍ ČESKOSLOVENSKÉ ANARCHISTICKÉ FEDERACE

NEPOHODLNÍ MRTVÍ (Co schází, to schází) (2012, 240 stran, 180 Kč)
SABATĚ - MĚSTSKÁ GUERRILLA VE ŠPÁNĚLSKU (2013, 124 stran, 100 Kč)
MARIKANSKÝ MASAKR (2013, 48 stran, 45 Kč)
COMUNISMO LIBERTARIO (2012, 56 stran, 48 Kč)
HRANICE AKTIVISMU (2012, 56 stran, 48 Kč)
OKUPAČNÍ KUCHAŘKA (2012, 60 stran, 48 Kč)

komiksová edice

KDYŽ ZAČALA NOC (2011, 64 stran, 58 Kč)
CLASS WAR COMIX (2011, 40 stran, 40 Kč)
ANARCHIX (2011, 40 stran, 40 Kč)
LIKVIDÁTOR (2010, 40 stran, 40 Kč)

edice Poezie

M. SOSOI - POKÁNÍ
(2013, 76 stran, 75 Kč)
**O. HEIMERLE - OBYČEJNÉ
ZMRAŽENÍ**
(2013, 56 stran, 25 Kč)
M. SOSOI - CRUOR BESTIA
(2012, 76 stran, 55 Kč)
M. SOSOI - TĚLA
(2011, 52 stran, 35 Kč)

Existence

anarchistická revue
(40 stran A4, 40 Kč)
 4/2013 - POVSTÁNÍ NA TAKSIMU
 3/2013 - ANARCHISTICKÁ PUBLICISTIKA
 2/2013 - ĚTICKÁ SPOTŘEBA
 1/2013 - LOKALIZACE
 4/2012 - OBSAĎ A ŽIJ!

Klíčení

čtení od dětí
(40 stran A4,
celobarevně, 60 Kč)

Bližší informace o jednotlivých publikacích a přehled distribučních míst naleznete na stránkách

NAKLADATELSTVI.CSAF.CZ

PROGRAMOVÉ MINIMUM ČSAF

CO SE NÁM NELÍBÍ?

Na jedné straně je to kapitalistický systém, který vytváří nerovnosti – chudobu většiny lidí vedle bohatství hrstky privilegovaných – a vede tak k jasné sociální nespravedlnosti a útlaku. Na straně druhé stát, který již ze své historické podstaty slouží především privilegované menšině k ochraně jejího bohatství a zájmů. I tzv. zastupitelská demokracie ve skutečnosti nezastupuje vůli obyčejných lidí, ale zejména zájmy mocenských elit. To se ještě výrazněji projevuje v nadnárodních politických a finančních organizacích, jejichž rozhodovací centra jsou vzdálená hlasům lidu a mnohem vstřícnější k lobbistickým tlakům.

Nejenže má tento systém dopad na sociální postavení lidí, přináší s sebou i postupnou devastaci životního prostředí a degradaci člověka a jeho kultury prostřednictvím všudepronikající propagace konzumistických návyků a egoismu. Zatímco jsou odstraňovány bariéry pro pohyb kapitálu, kterým disponuje omezená skupina, stále více jsou prakticky omezována sociální a politická práva obyčejných lidí, která jsou protichůdná zájmům ekonomických a politických elit, a prohlubuje se technologicky stále dokonalejší systém špehování a kontroly.

Nejde ale jen o systém, který každodenně zažíváme tady a teď, jde o každé zřízení založené na principech autority, hierarchie a moci, které shora lidem přímo či nepřímo diktuje, jak mají žít. Principy nepřirozené autority, diskriminace a dominance jsou nám cizí i v rovině vztahů mezi lidmi.

CO BYCHOM RÁDÍ?

Jsmo přesvědčeni, že alternativa je možná. Nejsme sociální inženýři ani dogmatici, abychom tvrdili, jak by měla přesně vypadat. Chceme o alternativách především vyvolat diskusi. Jako anarchisté a anarchistky se však domníváme, že má-li jít o skutečnou alternativu a ne o pouhou variaci na poznané autoritářské systémy (kapitalismus, bolševismus apod.), měla by být založena na následujících principech: samospráva (každý se může podílet buď přímo, nebo prostřednictvím úkolovaných a kdykoli odvolatelných zástupců na záležitostech, které se jej týkají), svoboda (každému je umožněn jeho osobní rozvoj, pochopitelně s respektováním svobody druhých) a sociální spravedlnost (spravedlivá organizace ekonomiky, která by měla uspokojovat potřeby každého místo toho, aby sloužila zisku úzké skupiny).

Naším cílem je emancipovaný člověk žijící ve společnosti založené na uvedených principech, kde se může plnohodnotně spolupodílet na jejím fungování a v co největší míře rozhodovat o svém životě.

JAK NA TO?

Abychom se mohli postavit tomu, co se nám nelíbí, a pokusit se realizovat to, co bychom rádi, cítíme potřebu spojit se v tomto snažení. Proto také vznikla Československá anarchistická federace (ČSAF) fungující na principech, které odpovídají našim cílům, tedy principech svobody, solidarity a volné dohody.

Činnost ČSAF se odvíjí od přání a možností každého, kdo se v jejím rámci zapojí, a nabývá různých podob od veřejných protestů, přes diskuse a osvětovou činnost až po realizaci rozmanitých samosprávných projektů.

PŘED(NE)VOLEBNÍ TEST

- 1) Za 23 let volby nic nezměnily. Myslíte, že tomu nyní bude jinak?
 - 2) Bude nějaká strana hájit zájmy lidí proti zájmům svých sponzorů?
 - 3) Pamatujete si nějaký předvolební slib, který by nějaká strana někdy splnila?
 - 4) Máte pocit, že jste natolik nespůsobilí, aby vám někdo musel vládnout?
 - 5) Přinesly nové tváře v politice někdy nějaký obrat k lepšímu?
 - 6) Opravdu věříte, že když nepůjdete k volbám, tak KSČM vrátí předešlý režim?
 - 7) Dokážete vyjmenovat 5 rozdílů mezi tzv. pravíci a levíci?
 - 8) Byli jste někdy po čtyřech letech mandátu poslanců spokojeni se svou volbou?
 - 9) Máte v parlamentní demokracii nějakou možnost něco skutečně důležitého skutečně ovlivnit?
 - 10) Jsou politici opravdu tak úžasní, abychom nechávali své životy v jejich rukou?
- Jestliže jste odpověděli 10x NE, patříte na seznam anarchistických extrémistů!

NAŠE ŽIVOTY DO NAŠICH RUKOU!